

Zoltán visszaállt az ajtó jegére, onnan beszélt. Azt mondta, hagyjuk más-korra. Jó lesz a kedd?

Az is jó, felelte az asszony. Most az a pasi néz kintről?

Ha látnám!

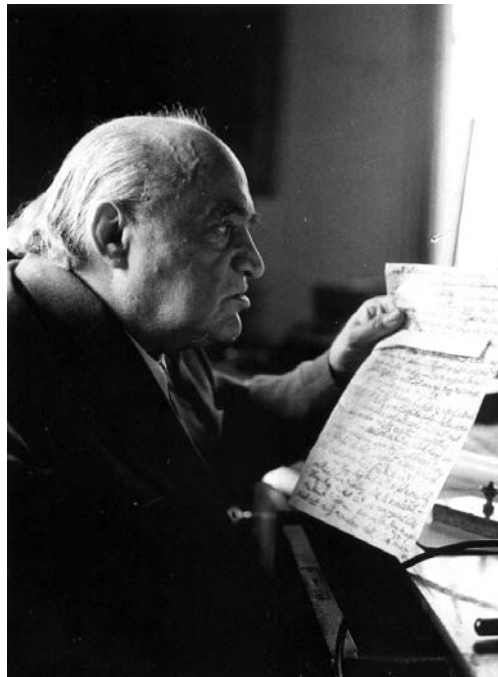
Odakint, a jégvirágokon túl senki sem látszott, legfennebb újabb jégvirá-gok.

Leginkább a kukucskáló látszott, amit Zoltán olvasztott az ablakra. Lát-hatta, hogy látni akar, egyebet semmit. Egy cirkli, vagy egyéb, ki se tudná micsoda. A tetejébe meg ez a csönd! Mintha a hó maga alá temetett volna min-dent, még azt is, ami nyáron nem volt itt. Nem is lehetett belopni valamit alája. Istenem, egy kis vért a hó alá. A hóra magára nem merte volna. Hogy nézne ki az a rózsabokrok tövében?

Kopogtak? kérdezte Ági.

Ohó, mondta Zoltán, azt hiszed? Úgy érezte, hogy most már jó, alkalmas a lába.

Felszakíthatja talpát a jégről, merthogy önmaguk ellenében is érvényt sze-rezhetnek a fizika törvényei. De amikor lenézett, azt látta, hogy bokáig jég-cipőben áll. Elkacagta magát.

FÜST MILÁN